

L'SNP tria el successor d'Alex Salmond

El dia 23 de setembre el Partit Nacionalista Escocès (SNP) farà l'última Conferència Nacional presidida per Alex Salmond. El debat sobre el discurs independentista centra la seva successió.

Alex Salmond és probablement un dels millors dirigents que ha tingut mai l'SNP. Sota la seva batuta, els independentistes escocesos han passat d'aconseguir un 14% dels vots el 1990 a un 29% a les eleccions escoceses de 1999, en les quals es va convertir en el primer partit de l'oposició en el nou parlament d'Edimburg. A part dels vots, el partit també ha guanyat en respectabilitat, ha oblidat l'ostracisme d'anys enrere i ha guanyat una possibilitat real de governar.

La retirada inesperada de Salmond al capdavant del partit, que no a la direcció, no ha deixat de crear commoció ni especulacions sobre les raons de fons d'aquest pas. Tot i que Salmond hagi anunciat que se'n va per dedicar-se a la seva professió d'economista, i que s'estima més anar-se'n quan la flama de l'èxit encara és encesa, hi ha qui veu, darrere la mà de Sillars, un gran dirigent de l'SNP enemic declarat de Salmond. Sillars acusa Salmond d'haver causat un gran forat de deutes, fins a 40.000 lliures, i d'haver-se venut als unionistes amb l'acceptació de la *devolution*. També se li retreu haver pres algunes decisions, com oposar-se a l'acció de l'OTAN a Sèrbia, i també haver fet una purga durant els últims mesos entre els elements més nacionalistes del partit.

La decisió de Salmond ha fet encara més palesa la divisió interna

del partit, que ha comportat l'aparició de dos candidats a la successió. D'una banda hi ha Alex Neil, dirigent de política del partit des de 1994. Socialdemòcrata i amic de Sillars, representa l'Escòcia rural i més nacionalista. L'altre candidat és John Swinney, de 36 anys, membre del partit des dels 15 i preferit per Salmond. Swinney

Neil ha aprofitat aquesta situació per fer un tomb cap a l'esquerra, maniobra que ha aconseguit distanciar Swinney del suport popular.

L'evolució de l'SNP durant els últims temps fa preveure, de tota manera, una victòria de la política de continuïtat, incloent-hi el suport a la iniciativa del partit laborista de la *devolution*. Les veus que s'han

ARXIU / EFE

alçat contra aquest nou posicionament no han aconseguit aglutinar una oposició prou forta contra la maquinària del partit concentrada rere Swinney, amb elements com Michael Russell, qui va renunciar a la seva candidatura per tal de donar-li suport.

Els membres del partit saben que si volen aconseguir el seu objectiu, la independència d'Escòcia, primer hauran de guanyar les eleccions, i per a això els caldrà atraure vots de l'electorat laborista, potser amb menys sentiment nacionalista

però també desencantats del New Labour de Blair. Per tal d'atraure aquests vots caldrà que atenuïn un discurs nacionalista, poc propens a incorporar aquests votants. En última instància, i segons l'estratègia del partit aprovada el maig passat, un cop l'SNP guanyés unes eleccions, proposaria un referèndum sobre l'autodeterminació, que només podria guanyar si l'SNP aconseguís d'augmentar considerablement el seu suport popular.

Roger Suárez (Londres)

Alex Salmond, de l'SNP, celebra la seva entrada al parlament d'Edimburg, el juliol de 1999. Ara, quan l'èxit aconseguit encara és viu, ha deixat el partit per la rivalitat que manté amb Sillars.